

Момчето научи не само да пише и смята по елински, но прочете и цялата „Илиада“. Така за пръв път узна красотата на словото в класичните строфи на Омир.

Понякога майка му се стряскаше посред нощ от някакъв лек шум — вратата на собата беше скръцнала едва чуто. Добри го нямаше под чергата. От прозорчето тя виждаше момчето седнало на пейката под ореха, унесено загледало в звездното небе.

— Добре... — позоваваше изплашено тя. — Какво ти е, чедо?

— Слушам славея...

А когато веднъж хлапакът попитал даскала си защо като е българин и говори български, учи да пише и чете на гръцки, Дими тради изтръгнал да не стигнат тия опасни приказки до ушите на владиката и му казал:

— Който не иска да учи високи науки на елински език, да отиде в чужбина...

Когато повтори тия думи на баща си, той поклати тъжно глава и каза:

— Няма колай да те изучим на по-висшо школо, синко... Ами забрави книгите и грабни мотиката да прекопаваме лозето... От него си изкарваме хляба...

Навел глава, Добри дълбоко въздъхнал и не проговорил вече за учение в далечно странство.

Не говорил, ала непрекъснато мислил.

Веднъж, като отивал на лозе да помага на баща си, забелязал отдалеч облаци прах по пътя. Тридесетина конници препускали и приближавали Сливен. Зад тях се точел керван от каруци. Какво беше това? Кои лъде пристигаха?

Застанал край друма, Добри гледаше смаян приближаващата дружина, която беше вече намалила хода си в тръс. Някой му извика:

— Хей, ти не си ли Добрито на Чинтула?